

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 445

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

10 grudnia 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 445/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 445/02	Sprawa C-442/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 r. w sprawie T-251/15: Espírito Santo Financial (Portugalia), SGPS, SA / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 5 lipca 2018 r. przez Europejski Bank Centralny	2
2018/C 445/03	Sprawa C-506/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 maja 2018 r. w sprawie T-566/16, Josefsson / Parlament Europejski, wniesione w dniu 1 sierpnia 2018 r. przez Parlament Europejski	3
2018/C 445/04	Sprawa C-527/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – Gesamtverband Autoteile-Handel e.V. / KIA Motors Corporation	4
2018/C 445/05	Sprawa C-528/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 31 maja 2018 r. w sprawie T-340/16, Flatworld Solutions Pvt Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 13 sierpnia 2018 r. przez Outsource Professional Services Ltd	4
2018/C 445/06	Sprawa C-584/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 19 września 2018 r. – D. Z. / Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.	5

PL

2018/C 445/07	Sprawa C-595/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-419/14, The Goldman Sachs Group / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez The Goldman Sachs Group Inc.	6
2018/C 445/08	Sprawa C-605/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Austria) w dniu 25 września 2018 r. – Adler Real Estate AG i in.	7
2018/C 445/09	Sprawa C-613/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Tributário de Lisboa (Portugalia) w dniu 28 września 2018 r. – Państwo Kanada / Autoridade Tributária e Aduaneira	8
2018/C 445/10	Sprawa C-614/18: Skarga wniesiona w dniu 28 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka	8
2018/C 445/11	Sprawa C-615/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy) w dniu 28 września 2018 r. – postępowanie karne przeciwko UY	9
2018/C 445/12	Sprawa C-621/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session, Edynburg (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 października 2018 r. – Andy Wightman i in. / Secretary of State for Exiting the European Union	10
2018/C 445/13	Sprawa C-636/18: Skarga wniesiona w dniu 11 października 2018 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska	10
2018/C 445/14	Sprawa C-638/18: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2018 r. – Komisja Europejska/Rumunia	11
2018/C 445/15	Sprawa C-642/18: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	12
2018/C 445/16	Sprawa C-664/18: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Komisja Europejska/ Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	12

Sąd

2018/C 445/17	Sprawa T-435/12: Wyrok Sądu z dnia z dnia 24 października 2018 r. – Bacardi/ EUIPO – Palirna U zeleného stromu (42 BELOW) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego 42 BELOW – Niezarejestrowany wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy VODKA 42 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Używanie w obrocie handlowym – Stosowanie prawa krajowego przez EUIPO} .	14
2018/C 445/18	Sprawa T-299/15: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Nova/ Komisja Klauzula arbitrażowa – Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach projektu pilotażowego mającego na celu utworzenie sieci kontaktów i dyskusji pomiędzy gminami dotyczących doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie ponownego osiedlenia się i integracji uchodźców – Brak obiektywnej oceny wyników projektu – Proporcjonalność – Zwrot wypłaconych kwot – Środki dowodowe – Powództwo wzajemne	14
2018/C 445/19	Sprawa T-477/16: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Epsilon International/ Komisja Klauzula arbitrażowa – Umowy zawarte w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) – Interes prawny – Koszty kwalifikowalne – Zawieszenie płatności – Żądanie stwierdzenia nieważności – Decyzja o wpisaniu skarżącej do centralnej bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania (EDES) – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność	15
2018/C 445/20	Sprawa T-63/17: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Grupo Orenes/ EUIPO – Akamon Entertainment Millenium (Bingo VIVA! Slots) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Bingo VIVA! Slots – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy vive bingo – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2001] – Przedmiot sporu	16

2018/C 445/21	Sprawa T-162/17 RENV: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Fernández González / Komisja Służba publiczna – Członkowie personelu tymczasowego – Artykuł 2 lit. c) WZIP – Ogłoszenie o naborze na stanowisko członka personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 lit. b) WZIP – Odrzucenie kandydatury – Zarzut niezgodności z prawem – Art. 8 WZIP – Odpowiedzialność – Utrata szansy	16
2018/C 445/22	Sprawa T-261/17: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Bayer/ EUIPO – Uni Pharma (SALOSPIR) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SALOSPIR – Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe przedstawiające kolorowe paski i wcześniejsze krajowe znaki towarowe Aspirin – Względne podstawy odmowy rejestracji – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Renoma – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001) – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001)	17
2018/C 445/23	Sprawa T-400/17: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Deza / Komisja Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzkiego – Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 – Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie określonych substancji – Rozporządzenie (UE) 2017/776 – Klasyfikacja antrachinonu – Substancja o domniemanym potencjalnym działaniu rakotwórczym w dla ludzi – Oczywisty błąd w ocenie – Pojęcie substancji – Pewność prawa – Prawo własności	18
2018/C 445/24	Sprawa T-594/18: Skarga wniesiona w dniu 1 października 2018 r. – Pharma Mar / Komisja	18
2018/C 445/25	Sprawa T-596/18: Skarga wniesiona w dniu 28 września 2018 r. – ZL / EUIPO	20
2018/C 445/26	Sprawa T-604/18: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2018 r. – Google i Alphabet / Komisja	21
2018/C 445/27	Sprawa T-609/18: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2018 r. – Fujifilm Recording Media / EUIPO – iTernity (d:ternity)	22
2018/C 445/28	Sprawa T-624/18: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2018 r. – Gres de Aragón / EUIPO (GRES ARAGÓN)	23
2018/C 445/29	Sprawa T-629/18: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2018 r. – mobile.de / EUIPO (Przedstawienie samochodu w dymku tekstowym)	23
2018/C 445/30	Sprawa T-631/18: Skarga wniesiona w dniu 17 października 2018 r. – Herholz Vertrieb / EUIPO (#)	24

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 445/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 436 z 3.12.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 427 z 26.11.2018

Dz.U. C 408 z 12.11.2018

Dz.U. C 399 z 5.11.2018

Dz.U. C 392 z 29.10.2018

Dz.U. C 381 z 22.10.2018

Dz.U. C 373 z 15.10.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 r. w sprawie T-251/15: Espírito Santo Financial (Portugalia), SGPS, SA / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 5 lipca 2018 r. przez Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-442/18 P)

(2018/C 445/02)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Malfrière, M. Ioannidis, pełnomocnicy, Rechtsanwalt H.-G. Kamman)

Druga strona postępowania: Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie punktu pierwszego sentencji wyroku Sądu wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 r., Espírito Santo Financial (Portugalia), SGPS, SA/ECB, T-251/15, EU:T:2018:234;
- odrzucenie skargi w zakresie w jakim dotyczyła ona odmowy przez EBC ujawnienia kwoty kredytu określonej w załącznikach do protokołu z przyjęcia decyzji Rady Prezesów EBC z dnia 28 lipca 2014 r.;
- tytułem żądania ewentualnego w stosunku to punktu wymienionego powyżej, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania orzeczenia;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji oraz drugiej strony niniejszego postępowania – dwoma trzecimi (2/3) kosztów postępowania, a EBC jedną trzecią (1/3) tych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszym i jedynym zarzutem odwołania jest zarzut naruszenia art. 10.4 statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „statutem”) oraz art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze decyzji 2004/258 ⁽¹⁾.

EBC twierdzi, że Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 10.4 statutu oraz art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze decyzji 2004/258, orzekając w zaskarżonym wyroku, w szczególności w pkt 55, 75–81 oraz 124 i 161, że zakres uznania służący Radzie Prezesów EBC w odniesieniu do ujawnienia jej protokołów „winien być wykonywany w warunkach i granicach określonych decyzją 2004/258” (pkt 80), co oznacza w niniejszej sprawie, że EBC ma obowiązek przedstawić uzasadnianie wyjaśniające w jaki – konkretny i rzeczywisty sposób – ujawnienie informacji zawartych w protokole z obrad Rady Prezesów, w trakcie których zapadają decyzje, pozostaje w sprzeczności z interesem publicznym w zakresie poufności obrad organów decyzyjnych EBC

Artykuł 10.4 statutu ustanawia domniemanie, zgodnie z którym informacje stanowiące część obrad Rady Prezesów winny pozostać poufne celem ochrony niezależności i skuteczności EBC. Ta zasada prawa pierwotnego, której nie może uchylić prawo wtórne, znajduje również zastosowanie do części protokołów z obrad Rady Prezesów, w trakcie których zapadają decyzje. Zasadę tę powtarza art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze decyzji 2004/258. Wynika ona z ogólnej zasady poufności obrad Rady Prezesów, w tym decyzji, zgodnie z art. 10.4 statutu, na podstawie której nie wymaga się poddania decyzji – w celu ujawnienia opinii publicznej jej obrad – proceduralnym standardom ustanowionym decyzją 2004/258. W szczególności nie ma ona obowiązku wyjaśniać dlaczego ujawnienie protokołów z obrad Rady Prezesów pozostawałoby w konkretny i rzeczywisty sposób w sprzeczności z interesem publicznym w zakresie poufności obrad organów decyzyjnych EBC.

(¹) Decyzja 2004/258/WE Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (Dz.U. L 80, s. 42).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 maja 2018 r. w sprawie T-566/16, Josefsson / Parlament Europejski, wniesione w dniu 1 sierpnia 2018 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-506/18 P)

(2018/C 445/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: Í. Ní Riagáin Düro i V. Montebello-Demogeot, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Erik Josefsson

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- w konsekwencji, oddalenie skargi złożonej w pierwszej instancji;
- nakazanie każdej ze stron pokrycia własnych kosztów związanych z niniejszym postępowaniem;
- obciążenie E. Josefssona kosztami postępowania poniesionymi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Parlament podnosi następujące zarzuty:

- (i) Sąd naruszył prawo, przeinaczył okoliczności faktyczne i nie przedstawił uzasadnienia dotyczącego ustalenia, że wymóg posiadania wykształcenia prawniczego stanowi przyczynę zwolnienia skarżącego;
- (ii) Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że do przyjęcia schematu organizacyjnego, związanych z nim decyzji oraz zawartego w nim opisu stanowisk ma zastosowanie prawo skarżącego do bycia wysłuchanym;
- (iii) Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że gdyby skarżącego wysłuchano również w przedmiocie wymogu posiadania wykształcenia prawniczego, takie wysłuchanie faktycznie mogłoby zmienić wynik rozpatrywanego procesu decyzyjnego.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 13 sierpnia 2018 r. – Gesamtverband Autoteile-Handel e.V. / KIA Motors Corporation**

(Sprawa C-527/18)

(2018/C 445/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gesamtverband Autoteile-Handel e.V.

Strona pozwana: KIA Motors Corporation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy producent ma obowiązek udostępniać informacje, które zapewnia niezależnym podmiotom zgodnie z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽¹⁾, w formie umożliwiającej ich dalsze elektroniczne przetwarzanie?
- 2) Czy jeżeli producent poprzez zaangażowanie dostawcy usług informatycznych otwiera dodatkowy kanał informacji na potrzeby dystrybucji oryginalnych części zamiennych przez autoryzowane sieci sprzedaży i stacje obsługi, dochodzi do dyskryminacji niezależnych podmiotów, zabronionej na mocy art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 715/2007?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 31 maja 2018 r. w sprawie T-340/16,
Flatworld Solutions Pvt Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu
13 sierpnia 2018 r. przez Outsource Professional Services Ltd**

(Sprawa C-528/18 P)

(2018/C 445/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Outsource Professional Services Ltd (przedstawiciel: A. Kempter, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 31 maja 2018 r. w sprawie T-340/16;
- utrzymanie w mocy decyzji czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie R 611/2015-4;
- obciążenie Flatworld Solutions Pvt. Ltd kosztami postępowania w tym kosztami, które zmuszony był ponieść właściciel i następca prawny EUTM, będący spółką wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione w związku z naruszeniem przez sąd prawa Unii, a konkretnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z Rady nr 2015/2424⁽²⁾.

Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że zgłaszając do rejestracji znak towarowy nr 006035547, właściciel i poprzednik prawny EUTM działał w złej wierze. Sąd błędnie zinterpretował pojęcie złej wiary. Nie ma nic nieuczciwego ani nieetycznego w określeniu prowadzonej działalności przy użyciu opisowego słownictwa. W związku z tym rejestracja znaku towarowego nie była działaniem w złej wierze.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 2015, L 341, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 19 września 2018 r. – D. Z. / Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

(Sprawa C-584/18)

(2018/C 445/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Strony

Strona powodowa: D. Z.

Strona pozwana: Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa jest interpretacja, zgodnie z którą decyzja nr 565/2014/UE⁽¹⁾ wywołuje bezpośrednio skutki prawne w postaci, po pierwsze, przysługujących obywatelom państw trzecich praw do niepodlegania obowiązkowi wizowemu w celu wjazdu do państwa członkowskiego przeznaczenia oraz, po drugie, spoczywającego na danym państwie członkowskim przeznaczenia obowiązku niewymagania takiej wizy w przypadku, gdy wspomniani obywatele posiadają wizę lub zezwolenie na pobyt wymienione w wykazie dokumentów korzystających z wzajemnego uznania na podstawie decyzji nr 565/2014/UE, którą państwo członkowskie przeznaczenia zobowiązało się stosować?
- 2) Czy można uznać, że w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy w porcie lotniczym państwa członkowskiego wylotu, bezpośrednio lub poprzez swoich upoważnionych przedstawicieli i pracowników, odmawia przyjęcia na pokład pasażera, powołując się na odmowę władz państwa członkowskiego przeznaczenia zezwolenia na jego wjazd do tego państwa ze względu na domniemany brak wizy wjazdowej (wizy), przewoźnik ten pełni funkcję i działa jako emanacja danego państwa (emanation of State), w związku z czym poszkodowany pasażer może powołać się wobec rzeczzonego przewoźnika przed sądem państwa członkowskiego przeznaczenia na decyzję nr 565/2014/UE w celu wykazania, że miał prawo wjazdu bez dodatkowej wizy, i żądania odszkodowania z powodu naruszenia tego prawa, a w konsekwencji z powodu naruszenia obowiązującej go umowy przewozu?
- 3) Czy przewoźnik lotniczy, bezpośrednio lub poprzez swoich upoważnionych przedstawicieli i pracowników, może odmówić przyjęcia na pokład obywatela państwa trzeciego na podstawie decyzji władz państwa członkowskiego przeznaczenia o odmowie wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego, bez uprzedniego wydania lub wręczenia wyżej wymienionemu obywatelowi jakiegokolwiek uzasadnionej decyzji o odmowie wjazdu na piśmie [zob. art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2016/399⁽²⁾, dawniej art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006, który wprowadza obowiązek wydania uzasadnionej decyzji o odmowie wjazdu], w celu zagwarantowania poszanowania praw podstawowych, w szczególności sądowej ochrony praw pasażerów poszkodowanych (zob. art. 4 tego rozporządzenia)?

- 4) Czy art. 2 [lit.] j) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że z jego zakresu zastosowania wyłączony jest przypadek odmowy przyjęcia na pokład pasażera, jeżeli decyduje o tym przewoźnik lotniczy, uzasadniając decyzję domniemanymi „niewłaściwymi dokumentami podróжными”? Czy prawidłowa jest interpretacja, zgodnie z którą odmowa przyjęcia na pokład jest objęta zakresem zastosowania rozporządzenia, jeżeli w postępowaniu sądowym, na podstawie szczególnych okoliczności każdego indywidualnego przypadku, zostanie wydana decyzja, że dokumenty podrózne są odpowiednie, a odmowa przyjęcia na pokład była nieuzasadniona lub niezgodna z prawem z powodu naruszenia prawa europejskiego?
- 5) Czy pasażer może być pozbawiony prawa do odszkodowania, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, po powołaniu się na klauzulę wyłączającą lub ograniczającą odpowiedzialność przewoźnika lotniczego w przypadku, gdy dokumenty podrózne wspomnianego pasażera są rzekomo niewłaściwe, jeżeli klauzula ta istnieje w normalnych i wcześniej opublikowanych warunkach wykonywania lub świadczenia usług przewoźnika lotniczego? Czy art. 15, w związku z art. 14 powyższego rozporządzenia, stoi na przeszkodzie stosowaniu takich klauzul ograniczających lub wyłączających odpowiedzialność przewoźnika lotniczego?

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 565/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. wprowadzająca uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi na przejazd tranzytem przez ich terytorium lub planowany pobyt na ich terytorium nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym oraz uchylająca decyzje nr 895/2006/WE i nr 582/2008/WE (Dz.U. 2014, L 157, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-419/14, The Goldman Sachs Group / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez The Goldman Sachs Group Inc.

(Sprawa C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: The Goldman Sachs Group Inc. (przedstawiciele: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części (np. od maja 2007 r. lub od listopada 2007 r., kiedy GS Group i zależne od niej podmioty posiadały odpowiednio tylko około 45 % i 26 % udziałów w spółce Prysmian), art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2014) 2139⁽¹⁾ z dnia 2 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie; lub
- obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 decyzji Komisji C(2014) 2139 z dnia 2 kwietnia 2014 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽²⁾, uznając, że wnosząca odwołanie ponosi odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez Prysmiana w okresie od 29 lipca 2005 r. do 3 maja 2007 r. („okres poprzedzający datę POP”).

Zarzut drugi: Wnosząca odwołanie nie wywierała decydującego wpływu w wymaganym w orzecznictwie w znaczeniu w okresie od 3 maja 2007 r. do 28 stycznia 2009 r. („okres następujący po dacie POP”).

Zarzut trzeci: Wniosek, aby Trybunał Sprawiedliwości zastosował względem wnoszącej odwołanie wszelkie obniżki grzywny przyznane Prysmianowi.

- (¹) Decyzja Komisji C(2014) 2139 final z dnia 2 kwietnia 2014 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa AT.39610 – Kable elektryczne)
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Austria) w dniu 25 września 2018 r. – Adler Real Estate AG i in.

(Sprawa C-605/18)

(2018/C 445/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, TZ

Druga strona postępowania: Finanzmarktaufsichtsbehörde

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1a akapit czwarty lit. iii) dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (¹), ostatnio zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE, należy interpretować w ten sposób, że przesłanką dopuszczalności „wymogów bardziej rygorystycznych” dla „akcjonariuszy lub osób fizycznych lub prawnych” jest, by „przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne”, w których są przewidziane bardziej rygorystyczne wymogi dla informowania o udziałach, „były nadzorowane” przez organ, który państwo członkowskie wyznaczyło zgodnie z art. 4 dyrektywy 2004/25/WE (²) (...) w odniesieniu do ofert przejęcia, i by ów nadzór obejmował przestrzeganie wymogów bardziej rygorystycznych dla informowania o udziałach w rozumieniu dyrektywy 2004/109/WE?
- 2) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą ostatecznej decyzji organu nadzoru przewidzianego w art. 4 dyrektywy 2004/25/WE, stwierdzającej naruszenie przez osobę przepisów krajowych wydanych w celu dokonania transpozycji dyrektywy 2004/25/WE, przysługuje moc wiążąca także w ramach prowadzonego wobec tej samej osoby postępowania karnego z powodu naruszenia nawiązujących do nich przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2004/109/WE (dyrektywy w sprawie przejrzystości informacji o emitentach), tak że osoba ta nie może kwestionować pod względem faktycznym i prawnym stwierdzonego już prawomocnie naruszenia prawa?

(¹) Dz.U. 2004, L 390, s. 38.

(²) Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia; Dz.U. 2004, L 142, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Tributário de Lisboa (Portugalia) w dniu 28 września 2018 r. – Państwo Kanada / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-613/18)

(2018/C 445/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Tributário de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Państwo Kanada.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

Czy w dziedzinie opodatkowania dywidend wypłacanych przez spółkę z siedzibą na terytorium krajowym podmiotowi niebędącemu rezydentem zgodnie z zasadą zakazu ograniczeń w przepływie kapitału między państwami członkowskimi a państwami trzecimi jest istnienie w rzeczywistości wyższej stawki podatku dochodowego od osób prawnych (IRC) stosowanej do podmiotów będących rezydentami państwa trzeciego, niż stawka stosowana do rezydenta terytorium krajowego o takim samym charakterze?

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-614/18)

(2018/C 445/10)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Tokár, C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Słowacka wskutek tego, że obywatelom państw trzecich, którzy nie są członkami rodziny obywateli Unii, a których wniosek o wydanie wizy został oddalony lub których wiza została unieważniona bądź cofnięta, nie przyznaje prawa do wniesienia środka odwoławczego do organu sądowego zgodnie z rozumieniem tego określenia w prawie Unii, uchybia zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 32 ust. 3, art. 34 ust. 7 i art. 35 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 810/2009 ⁽¹⁾ (kodeks wizowy);
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi Komisja Europejska podnosi, że sporne kwestie prawne w rozpatrywanej sprawie zostały jednoznacznie rozstrzygnięte wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-403/16, El Hassani, w którym Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że art. 32 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 ⁽²⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia procedury odwoławczej od decyzji o odmowie wydania wizy, której szczegółowe zasady należą do porządku prawnego każdego państwa członkowskiego, przy poszanowaniu zasad równoważności i skuteczności. Procedura ta musi gwarantować na pewnym etapie postępowania środek odwoławczy do sądu.

Komisja z tego względu stwierdza, że argumenty Republiki Słowackiej podniesione podczas postępowania poprzedzającego wniesienie skargi w rozpatrywanej sprawie nie mogą zostać uwzględnione, i pozostaje na stanowisku, że Republika Słowacka uchybia zobowiązaniom wskazanym w skardze.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. 2009, L 243, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), konwencję wykonawczą do układu z Schengen, rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 i (WE) nr 539/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 i (WE) nr 810/2009 (Dz.U. 2013, L 182, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy)
w dniu 28 września 2018 r. – postępowanie karne przeciwko UY**

(Sprawa C-615/18)

(2018/C 445/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgerichts Kehl.

Strony w postępowaniu głównym

Staatsanwaltschaft Offenburg

przeciwko

UY

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności dyrektywę 2012/13⁽¹⁾ oraz art. 21, 45, 49, 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które pozwala na to, aby w toku postępowania karnego, tylko dlatego, że podejrzany ma miejsce zamieszkania nie w danym, lecz w innym państwie członkowskim, żądać od podejrzanego ustanowienia pełnomocnika do doręczeń celem doręczenia mu wyroku nakazowego z tym skutkiem, że wyrok nakazowy może stać się prawomocny, a tym samym spełniona jest przesłanka karalności późniejszego działania podejrzanego (skutek stanu faktycznego) – nawet jeżeli podejrzany faktycznie nic nie wiedział o wydaniu wyroku nakazowego, zaś faktyczne uzyskanie przez podejrzanego wiedzy o wydaniu wyroku nakazowego nie jest zagwarantowane w porównywalnym stopniu jak miałyby to miejsce w przypadku doręczenia wyroku nakazowego, gdyby oskarżony posiadał miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności dyrektywę 2012/13 oraz art. 21, 45, 49, 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które pozwala na to, aby w toku postępowania karnego, tylko dlatego, że podejrzany ma miejsce zamieszkania nie w danym państwie członkowskim, lecz w innym państwie członkowskim, żądać od podejrzanego ustanowienia pełnomocnika do doręczeń celem doręczenia mu wyroku nakazowego z tym skutkiem, że wyrok nakazowy może stać się prawomocny, a tym samym spełniona jest przesłanka karalności późniejszego działania podejrzanego (skutek stanu faktycznego), zaś w toku ścigania tego przestępstwa na podejrzanego z subiektywnego punktu widzenia nałożone są dalej idące obowiązki polegające na obowiązku troszczenia się o to, aby uzyskać faktycznie wiedzę o wyroku nakazowym, niż miałyby to miejsce, gdyby oskarżony posiadał miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim, a co umożliwia prowadzenie przeciwko podejrzanemu postępowania karnego w przedmiocie nieumyślnego przestępstwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012, L 142, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session, Edynburg (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 października 2018 r. – Andy Wightman i in. / Secretary of State for Exiting the European Union

(Sprawa C-621/18)

(2018/C 445/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Session, Edynburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andy Wightman; Ross Greer; Alyn Smith; David Martin; Catherine Stihler; Jolyon Maugham; Joanna Cherry

Strona pozwana: Secretary of State for Exiting the European Union

Pozostali uczestnicy postępowania: Chris Leslie; Tom Brake

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku, gdy zgodnie z art. 50 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej państwo członkowskie notyfikowało Radzie Europejskiej zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej, prawo Unii dopuszcza jednostronne wycofanie tej notyfikacji przez to państwo członkowskie; jeśli tak, to na jakich warunkach i z jakim skutkiem dla pozostania tego państwa członkowskiego w Unii Europejskiej?

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2018 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-636/18)

(2018/C 445/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: J.-F. Brakeland, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie

z jednej strony, że poprzez systematyczne i ciągle przekraczanie rocznej wartości dopuszczalnej dla NO₂ od dnia 1 stycznia 2010 r. w kolejnych 12 aglomeracjach i strefach jakości powietrza: Marseille (FR03A02), Toulon (FR03A03), Paris (FR04A01), Auvergne-Clermont-Ferrand (FR07A01), Montpellier (FR08A01), Toulouse Midi-Pyrénées (FR12A01), ZUR Reims Champagne-Ardenne (FR14N10), Grenoble Rhône-Alpes (FR15A01), Strasbourg (FR16A02), Lyon-Rhône-Alpes (FR20A01), ZUR Vallée de l'Arve Rhône-Alpes (FR20N10) i Nice (FR24A01) i poprzez systematyczne i ciągle przekraczanie godzinowej wartości dopuszczalnej dla NO₂ od dnia 1 stycznia 2010 r. w kolejnych 2 aglomeracjach i strefach jakości powietrza: Paris (FR04A01) i Lyon Rhône-Alpes (FR20A01), Republika Francuska nadal nie wypełniała obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy⁽¹⁾, w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy, od momentu wejścia w życie w 2010 r. wartości dopuszczalnych,

i

z drugiej strony, że od dnia 11 czerwca 2010 r. Republika Francuska nie wypełniała obowiązków wynikających z art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, w związku z załącznikiem XV do tej dyrektywy, a w szczególności w odniesieniu do zobowiązania, o którym mowa w art. 23 ust. 1 akapit 2 tej dyrektywy, aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.

Obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od 2010 r. roczne i godzinowe wartości dopuszczalne dla NO₂ odpowiednio w sposób ciągły i systematyczny zostały przekroczone w 12 i 2 strefach. Przekroczenia te same w sobie stanowią naruszenie art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy.

Mimo uchybienia przepisom art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy Republika Francuska nie przyjęła, wbrew temu co przewiduje art. 23 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2008/50/WE, planów ochrony jakości powietrza, które określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.

Niewystarczalność odpowiednich działań wynika między innymi z czasu trwania okresu przekraczania dopuszczalnych wartości, wielkości tych przekroczeń i tendencji ich przekraczania, a także szczegółowej analizy każdego z odpowiednich planów przyjętych przez władze francuskie dla omawianych 12 stref.

(¹) Dz.U. 2008, L 152, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2018 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-638/18)

(2018/C 445/14)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae, K. Petersen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez systematyczne i ciągłe przekraczanie od 2007 r. dziennych wartości dopuszczalnych dla pyłu zawieszonego PM₁₀ oraz przez systematyczne i ciągłe przekraczanie w latach 2007–2014, z wyjątkiem roku 2013, rocznych wartości dopuszczalnych dla pyłu zawieszonego PM₁₀ w strefie RO32101 Bukareszt, Rumunia nie wypełniła obowiązków wynikających z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy (¹);
- stwierdzenie, że w odniesieniu do strefy RO32101 Bukareszt Rumunia od dnia 11 czerwca 2010 r. nie wypełniła obowiązków wynikających z art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z sekcją A załącznika XV do tej dyrektywy, a w szczególności w odniesieniu do przewidzianego w akapicie drugim tego artykułu obowiązku zapewnienia, by okres przekroczenia wartości dopuszczalnych dla PM₁₀ był możliwie jak najkrótszy.
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od 2007 r. dzienne wartości dopuszczalne dla pyłu zawieszonego PM₁₀ są systematycznie i stale przekraczane w strefie RO32101 Bukareszt. Ponadto w latach 2007–2014, z wyjątkiem roku 2013, roczne dopuszczalne wartości dla pyłu zawieszonego PM₁₀ zostały przekroczone w tej strefie. Przekroczenia te są wystarczające do stwierdzenia naruszenia art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy.

Pomimo tych przekroczeń Rumunia nie przyjęła planów dotyczących tej strefy pod kątem zgodności z art. 23 ust. 1 dyrektywy, w szczególności z obowiązkiem podjęcia odpowiednich działań, aby okres przekroczenia dopuszczalnych wartości dla PM10 był możliwie jak najkrótszy. Naruszenie to wynika z długiego okresu, w którym odnotowano przekroczenie, długich terminów przewidzianych na usunięcie przekroczeń, braku niektórych elementów wymienionych w sekcji A załącznika XV do tej dyrektywy oraz faktu, że plany nie uwzględniają wszystkich głównych przyczyn przekroczenia wartości dopuszczalnych, a także nie ustanawiają wystarczająco odpowiednich działań w celu zapewnienia zgodności z wartościami dopuszczalnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 152, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-642/18)

(2018/C 445/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, E. Sanfrutos Cano i F. Thiran, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie na podstawie art. 258 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że
 - nie przyjmując planów gospodarki odpadami zgodnie z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy ⁽¹⁾ lub nie dokonując przeglądu owych planów, jak wskazano w dyrektywie 2008/98/WE w odniesieniu do wspólnot autonomicznych Aragonii, Balearów, Wysp Kanaryjskich i Madrytu oraz Ciudad Autónoma de Ceuta, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE oraz
 - nie informując Komisji oficjalnie o przyjęciu lub przeglądzie planów gospodarki odpadami w odniesieniu do wspólnot autonomicznych Aragonii, Balearów, Wysp Kanaryjskich i Madrytu oraz Ciudad Autónoma de Ceuta, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 33 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Królestwo Hiszpańskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie ww. przepisów dyrektywy 2008/98/WE, nie podejmując wymaganych działań przed dniem 14 września 2017 r., będącym terminem wyznaczonym w uzasadnionej opinii z dnia 14 lipca 2017 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 312, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-664/18)

(2018/C 445/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Norris-Usher, K. Petersen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że: w dalszym ciągu przekraczając roczne wartości dopuszczalne dla NO₂ w strefach UK0001 (Greater London Urban Area); UK0002 (West Midlands Urban Area); UK0003 (Greater Manchester Urban Area); UK 0004 (West Yorkshire Urban Area); UK 0013 (Teesside Urban Area); UK0014 (The Potteries); UK0018 (Kingston upon Hull); UK0019 (Southampton Urban Area); UK0024 (Glasgow Urban Area); UK0029 (Eastern); UK0031 (South East); UK0032 (East Midlands); UK0033 (North West & Merseyside); UK0034 (Yorkshire & Humberside); UK0035 (West Midlands) i UK0036 (North East), jak również godzinowe wartości dopuszczalne dla NO₂ w strefie UK0001 (Greater London Urban Area) od momentu wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2010 r. wartości dopuszczalnych, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie zastosowało się do art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE ⁽¹⁾ w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy;
- stwierdzenie, że: od dnia 11 czerwca 2010 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z załącznikiem XV do tej dyrektywy w odniesieniu do wyżej wymienionych stref, a w szczególności w odniesieniu do zobowiązania, o którym mowa w art. 23 ust. 1 akapit drugi, aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od 2010 r. roczne wartości dla NO₂ zostały przekroczone w 16 strefach i aglomeracjach, a godzinowe wartości zostały przekroczone w 1 strefie. Przekroczenia te same w sobie stanowią naruszenie art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy.

Mimo ciągłego naruszania art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie przyjęło planów ochrony jakości powietrza, które określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Niewystarczalność odpowiednich działań przewidzianych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wynika z czasu trwania okresu, w którym dopuszczalne wartości zostały przekroczone, wielkości tych przekroczeń i tendencji ich przekraczania, a także szczegółowej analizy każdego z odpowiednich planów jakości powietrza dotyczących 16 stref i aglomeracji, które są przedmiotem niniejszej skargi.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. 2008, L 152, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Bacardi / EUIPO – Palırna U zeleného stromu (42 BELOW)

(Sprawa T-435/12) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego 42 BELOW – Niezarejestrowany wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy VODKA 42 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Używanie w obrocie handlowym – Stosowanie prawa krajowego przez EUIPO}

(2018/C 445/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bacardi Co. Ltd (Vaduz, Liechtenstein) (przedstawiciele: początkowo adwokat M. Reinisch, następnie adwokaci A. Parassina, L. Rigas i L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo P. Geroulakos, następnie D. Gája i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Palırna U zeleného stromu a. s., dawniej Granette & Starorežná Distilleries a.s. (Ústí nad Łabą, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat T. Chleboun)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 lipca 2012 r. (sprawa R 2100/2011-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Granette & Starorežná Distilleries a Bacardi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bacardi Co. Ltd pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Nova / Komisja

(Sprawa T-299/15) ⁽¹⁾

Klauzula arbitrażowa – Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach projektu pilotażowego mającego na celu utworzenie sieci kontaktów i dyskusji pomiędzy gminami dotyczących doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie ponownego osiedlenia się i integracji uchodźców – Brak obiektywnej oceny wyników projektu – Proporcjonalność – Zwrot wypłaconych kwot – Środki dowodowe – Powództwo wzajemne

(2018/C 445/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Nova Onlus Consorzio nazionale di cooperative sociali – Soc. coop. (Trani, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Astolfi i M. Petrucci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Di Paolo i L. Cappelletti, następnie L. Di Paolo i wreszcie O. Verhecke i F. Moro, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie oparte na art. 272 TFUE i mające na celu co do zasady uzyskanie stwierdzenia, że Komisja niesłusznie żąda od strony skarżącej zapłaty kwoty w wysokości 80 242,78 EUR z tytułu umowy o udzielenie dotacji HOME/2011/PPRS/AG/2176 oraz zasądzenia od Komisji zapłaty kwoty w wysokości 52 146,36 EUR wraz z odsetkami za zwłokę, a po drugie, powództwo wzajemne Komisji mające na celu nakazanie skarżącej zwrotu kwoty w wysokości 80 242,78 EUR wraz z odsetkami za zwłokę w wykonaniu wspomnianej umowy o udzielenie dotacji.

Sentencja

- 1) *Komisja Europejska niesłusznie żąda od Nova Onlus Consorzio nazionale di cooperative sociali – Soc. coop. z tytułu umowy o udzielenie dotacji o numerze referencyjnym HOME/2011/PPRS/AG/2176 zapłaty 15 % kosztów związanych ze stroną internetową projektu Transnational Observatory for Refugee's Resettlement in Europe, czyli kwoty w wysokości 3 002,45 EUR.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Od Nova Onlus Consorzio nazionale di cooperative sociali zasądza się zapłatę na rzecz Komisji, z tytułu wspomnianej umowy, kwoty w wysokości 77 240,33 EUR, wraz z odsetkami za zwłokę według stawki 3,55 % od dnia 19 maja 2015 r. do dnia całkowitej zapłaty tej kwoty.*
- 4) *W pozostałym zakresie powództwo wzajemne zostaje oddalone.*
- 5) *Nova Onlus Consorzio nazionale di cooperative sociali pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję.*
- 6) *Komisja pokrywa jedną trzecią własnych kosztów.*

(¹) Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Epsilon International / Komisja

(Sprawa T-477/16) (¹)

Klauzula arbitrażowa – Umowy zawarte w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) – Interes prawny – Koszty kwalifikowalne – Zawieszenie płatności – Żądanie stwierdzenia nieważności – Decyzja o wpisaniu skarżącej do centralnej bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania (EDES) – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność

(2018/C 445/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Epsilon International SA (Marousi, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci D. Bogaert i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà, A. Katsimerou i A. Kyratsou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Z jednej strony, wniesione na podstawie art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia, po pierwsze, że kwoty wypłacone przez Komisję na podstawie umów o udzielenie dotacji Briseide, i-SCOPE i Smart-Islands stanowią koszty kwalifikowalne, po drugie, że decyzje Komisji o zawieszeniu wypłat na projekty i-Locate, eENV-Plus, GeoSmartCity i c-Space są bezpodstawne i po trzecie, że niezgodne z prawem zachowania Komisji spowodowały powstanie szkody po stronie skarżącej, a z drugiej strony, po pierwsze, wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares (2016) 2835215, z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie wpisania spółki Epsilon do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania (EDES), a po drugie, wniesione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody jaką skarżąca miała ponieść w następstwie tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Epsilon International SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Grupo Orenes / EUIPO – Akamon Entertainment
Millenium (Bingo VIVA! Slots)**

(Sprawa T-63/17) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego
znaku towarowego Bingo VIVA! Slots – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy vive bingo –
Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 2
lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2001] –
Przedmiot sporu**

(2018/C 445/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo Orenes, SL (Murcja, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M.J. Sanmartín Sanmartín)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Akamon Entertainment Millenium, SL (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 listopada 2017 r. (sprawa R 453/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Grupo Orenes a Akamon Entertainment Millenium.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Grupo Orenes, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Fernández González / Komisja

(Sprawa T-162/17 RENV) ⁽¹⁾

**Służba publiczna – Członkowie personelu tymczasowego – Artykuł 2 lit. c) WZIP – Ogłoszenie o naborze
na stanowisko członka personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 lit. b) WZIP – Odrzucenie
kandydatury – Zarzut niezgodności z prawem – Art. 8 WZIP – Odpowiedzialność – Utrata szansy**

(2018/C 445/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elia Fernández González (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Durona)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 270 TFUE i zmierzające, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 14 listopada 2014 r. o odrzuceniu kandydatury skarżącej na stanowisko członka personelu tymczasowego, stanowiące przedmiot ogłoszenia o naborze COM/2014/2036, a także decyzji z dnia 22 maja 2015 r. o oddaleniu zażalenia skarżącej, oraz po drugie, naprawienia szkody i krzywdy, jakich miała doznać skarżąca.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 14 listopada 2014 r. o odrzuceniu kandydatury Elii Fernández González na stanowisko członka personelu tymczasowego, stanowiące przedmiot ogłoszenia o naborze COM/2014/2036.
- 2) Zasądza się od Komisji na rzecz E. Fernández González kwotę 20 000 EUR powiększoną o odsetki za opóźnienie naliczane od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku aż do chwili rzeczywistej zapłaty, według stopy określonej przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do głównych operacji refinansowania, powiększonej o 2 punkty procentowe.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-121/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Bayer / EUIPO – Uni Pharma (SALOSPIR)

(Sprawa T-261/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SALOSPIR – Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe przedstawiające kolorowe paski i wcześniejsze krajowe znaki towarowe Aspirin – Względne podstawy odmowy rejestracji – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Renoma – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001) – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001)

(2018/C 445/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayer AG (Leverkusen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral, S. Pétrequin i D. Walicka, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Uni-Pharma Kleon Tsetis, Farmakeutika Ergastiria AVEE (Kifisia, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci C. Chrysanthis, P.V. Chardalia i A. Vasilogamvrou)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lutego 2017 r. (sprawa R 2444/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bayer a Uni-Pharma Kleon Tsetis, Farmakeutika Ergastiria.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bayer AG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione w postępowaniu przed Sądem przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Uni-Pharma Kleon Tsetis, Farmakeutika Ergastiria AVEE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Deza / Komisja

(Sprawa T-400/17) ⁽¹⁾

Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzkiego – Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 – Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie określonych substancji – Rozporządzenie (UE) 2017/776 – Klasyfikacja antrachinonu – Substancja o domniemanym potencjalnym działaniu rakotwórczym w dla ludzi – Oczywisty błąd w ocenie – Pojęcie substancji – Pewność prawa – Prawo własności

(2018/C 445/23)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska) (przedstawiciel: P. Dejl, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, K. Mifsud-Bonnici i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, L. Zettergren i A. Alriksson, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i A. Hautamäki, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2017/776 z dnia 4 maja 2017 r. zmieniającego, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz.U. 2017, L 116, s. 1), w zakresie, w jakim antrachinon został w nim zaklasyfikowany jako substancja o domniemanym potencjalnym działaniu rakotwórczym dla ludzi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deza, a. s. zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Finlandii, Królestwo Szwecji i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2018 r. – Pharma Mar / Komisja

(Sprawa T-594/18)

(2018/C 445/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pharma Mar, SA (Colmenar Viejo, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Merola i V. Salvatore, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2018) 4831 wersja ostateczna z dnia 17 lipca 2018 r., na mocy której odmówiono pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Aplidin – plitidepsin” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽¹⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku bezstronności doradczego komitetu naukowego ds. onkologii i jego procedury mianowania.
 - Strona skarżąca podnosi, że naruszony został obowiązek należytego i bezstronnego badania wszystkich istotnych aspektów sprawy, ponieważ zaskarżona decyzja jest oparta na opinii wydanej przez ekspertów, którzy nie są bezstronni.
 - Podniesione przez stronę skarżącą naruszenie obowiązku przeprowadzenia bezstronnego badania dotyczy również mianowania ekspertów przez Europejską Agencję Leków (EMA) w sposób nadmiernie ograniczający pluralizm poglądów, który powinien być uważany za istotny warunek bezstronnej oceny.
2. Zarzut drugi dotyczący zasady dobrej administracji.
 - Strona skarżąca wskazuje, że EMA mianowała ekspertów w sposób nadmiernie ograniczający pluralizm poglądów i podnosi, że może to zostać uznane za złamanie zasady dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 i zasady równego traktowania.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i doszła do błędnego wniosku, że skuteczność Aplidinu nie została wykazana w sposób odpowiedni i wystarczający naruszając w ten sposób wskazany art. 12.
 - W ramach procedury badania przed EMA część dowodów naukowych przedłożonych na poparcie skuteczności Aplidinu została pominięta ze względu na metodologię zastosowaną przez stronę pozwaną, co jest sprzeczne z opinią wydaną przez grupę roboczą ekspertów EMA.
 - Metodologia zastosowana w niniejszej sprawie jest taka sama, jak metodologia zaakceptowana przez EMA w podobnej sprawie dotyczącej procedury pozwolenia na dopuszczenie do obrotu innego produktu leczniczego, co wskazuje na to, że naruszona została zasada równego traktowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
 - Strona skarżąca podnosi, że nie przedstawiono uzasadnienia w odniesieniu do decyzji o pominięciu dowodów naukowych przedłożonych na poparcie skuteczności Aplidinu, w szczególności w odniesieniu do względów umożliwiających odstępstwo od opinii wydanej przez grupę roboczą ekspertów EMA.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia praw do obrony.
 - Strona skarżąca podnosi, że uniemożliwiono jej skuteczne wykonanie swych praw do obrony w związku z kwestią zasadniczą dla celów dokonania oceny skuteczności Aplidinu, w szczególności ze względu na ograniczony czas udzielony dla celów przygotowania się do spotkań dotyczących wyjaśnień ustnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004 L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2018 r. – ZL / EUIPO**(Sprawa T-596/18)**

(2018/C 445/25)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZL (przedstawiciel: adwokat E. Fontes Vila)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EUIPO/AD/01/17 z dnia 1 grudnia 2017 r., którą poinformowano ją o uzyskanych przez nią wynikach oraz o nieumieszczeniu jej na liście rezerwy kadrowej laureatów tego konkursu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności powiązanych z powyższą decyzją: po pierwsze decyzji komisji konkursowej z dnia 7 marca 2018 r., którą udzielono odpowiedzi wniosek skarżącej o ponowne sprawdzenie oraz podtrzymano decyzję z dnia 1 grudnia 2017 r.; po drugie decyzji organu powołującego z dnia 7 czerwca 2018 r., którą oddalono zażalenia skarżącej z dnia 7 czerwca 2018 r. oraz podtrzymano decyzję z dnia 1 grudnia 2017 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.*

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że pisma i decyzje EPSO lub EUIPO dotyczące rozpatrywanego konkursu otwartego nie były wystarczająco uzasadnione pod względem prawnym oraz nie zawierały dokumentów uzupełniających, skutkiem czego skarżąca nie mogła ustalić, czy niekorzystne dla niej decyzje były zasadne ani czy były zaskarżalne do sądu. W rezultacie skarżąca nie była pewna swojej sytuacji prawnej oraz pozostawała bezbronna w stosunkach z administracją.
2. Zarzut drugi dotyczący, po pierwsze, naruszenia podstawowego prawa skarżącej do dobrej administracji oraz dostępu do dokumentów (art. 41 i 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; art. 15 TFUE; art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾), a także horyzontalnej zasady przejrzystości. Zdaniem skarżącej wspomniane naruszenia spowodowane są odmową ujawnienia jej przez organ powołujący kwestionowanych przez nią pytań, które pojawiły się w teście sprawdzającym rozumienie tekstu pisanego w ramach komputerowego testu wielokrotnego wyboru. Odmowa ta została uzasadniona tym, że zarzut skarżącej podważający znaczenie i zasadność tych pytań był zbyt ogólny. Organ powołujący nie wskazał jednak konkretnych powodów, dla których określone w orzecznictwie przesłanki udzielenia dostępu nie zostały spełnione. Po drugie, skarżąca podnosi w ramach niniejszego zarzutu naruszenie jej prawa do obrony, gdyż organ powołujący zwrócił się do niej o doprecyzowanie powodów, dla których kwestionuje sporne pytania, co jest niemożliwe do wykonania i stawia ją w wyjątkowo niekorzystnej pozycji ze względu na konieczność przedstawienia niemożliwego dowodu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia w kontekście rozpatrywanego konkursu prawa skarżącej do obrony oraz zasad osiągnięć i umiejętności, przejrzystości w ramach swobodnego dostępu do służby publicznej oraz sprawiedliwego i równego traktowania. Powyższe naruszenia miały być spowodowane tym, że po otrzymaniu wyników konkursu skarżąca nie mogła powołać się na błędy, jakimi miały być obarczone pytania ze względu na ich błędną redakcję (przykładowo skutek problemów z tłumaczeniem). Kandydat powinien mieć możliwość powołania się na błędy w pytaniach na każdym etapie postępowania konkursowego, a zwłaszcza po ogłoszeniu jego wyników. Skarżąca twierdzi ponadto, że niskiej jakości tłumaczenia mogą stawiać w niekorzystnej sytuacji kandydatów, którzy zdecydowali się na zdawania komputerowego testu rozumienia tekstu pisanego w języku źródłowym.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca podnosi, że sporna decyzja z dnia 1 grudnia 2017 r. jest wadliwa z uwagi na oczywiste uchybienia, do których doszło w postępowaniu w sprawie konkursu, polegające na tym, że pytania z zakresu rozumienia tekstu pisanego w ramach komputerowego testu wielokrotnego wyboru zawierały błędy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2018 r. – Google i Alphabet / Komisja

(Sprawa T-604/18)

(2018/C 445/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Google LLC (Mountain View, Kalifornia, Stany Zjednoczone), Alphabet, Inc. (Mountain View) (przedstawiciele: N. Levy, solicitor, P. Stuart, Barrister, J. Schindler i A. Lamadrid de Pablo, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie COMP/AT.40099 – Google Android;
- tytułem ewentualnym, w ramach przysługującego Sądowi prawa nieograniczonego orzekania, uchylenie nałożonej na skarżące grzywny lub obniżenie jej wysokości; a także
- w każdym razie, nakazanie Komisji pokrycia kosztów poniesionych przez skarżące w związku z niniejszymi postępowaniami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji C(2018) 4761 final z dnia 18 lipca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 102 TFEU i art. 54 porozumienia EOG (AT.40099 — Google Android)

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji popełniła błąd w ocenie odnośnie określenia rynku i pozycji dominującej.

Skarżące twierdzą w tym względzie, że decyzja ta jest dotknięta błędem w zakresie stwierdzenia przez Komisję, że Android ma pozycję dominującą.

Twierdzą one też, że błędem było również uznanie Play za dominujący.

Skarżące podnoszą też, że zawarte w zaskarżonej decyzji twierdzenie, zgodnie z którym Google zajmuje pozycję dominującą na rynku świadczonych użytkownikom ogólnych usług wyszukiwania nie pasuje do twierdzenia odnoszącego się nadużycia, które dotyczy aplikacji wyszukiwania objętych licencjami udzielanymi producentom oryginalnych urządzeń.

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji popełniła błąd, uznając zawarte w umowach dystrybucyjnych warunki dotyczące preinstalowania aplikacji mobilnej Google'a za mające znamiona nadużycia.

Skarżące twierdzą w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano istnienia prawdopodobieństwa tego, że kwestionowane warunki dotyczące preinstalowania uniemożliwiają konkurencję.

Zdaniem skarżących Komisja w zaskarżonej decyzji błędnie nie wzięła pod uwagę tego, że te warunki dotyczące preinstalowania są obiektywnie uzasadnione ze względu na to, iż dzięki nim Google mógł zapewniać nieodpłatne funkcjonowanie platformy Android.

3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji popełniła błąd, uznając zawarty przez Google'a w umowach o dzieleniu się dochodami warunek dotyczący wyłącznego preinstalowania w całym portfolio urządzeń za mający znamiona nadużycia.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji popełniła błąd, uznając, iż uzależnianie przez Google'a udzielania licencji na aplikacje Play i Google Search od wywiązania się z obowiązków określonych w umowach w przedmiocie zapobiegania „fragmentacji” za mające znamiona nadużycia.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że instytucja ta dopuściła się błędu uznając, iż prawdopodobnym jest, że obowiązki, których spełnienie było konieczne do tego, aby zapobiec fragmentacji, ograniczają konkurencję.

Zdaniem skarżących Komisja w zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę tego, że te obowiązki, których spełnienie było konieczne do tego, aby zapobiec fragmentacji, są obiektywnie uzasadnione tym, iż zapewniają one kompatybilność.

5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła przysługujące prawo do obrony.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że instytucja ta w nieprawidłowy sposób przeprowadziła w odniesieniu do nich analizę „równie skutecznego konkurenta” w piśmie przedstawiającym okoliczności faktyczne i odmówiła ich wysłuchania.

Twierdzą one też, że instytucja ta naruszyła przysługujące im prawo dostępu do akt sprawy.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji dopuściła się błędu przy nakładaniu grzywny i obliczaniu jej wysokości.

Skarżące twierdzą w tym zakresie, że nałożona grzywna jest bezprawna, ponieważ Komisja nie wzięła pod uwagę tego, iż działanie Google'a nie było umyślne, ani też nie było ono efektem zaniedbania.

Zdaniem skarżących grzywna ta jest również bezprawna ze względu na uchybienie zasadzie proporcjonalności.

Tytułem ewentualnym skarżące podnoszą też, że Komisja dopuściła się w zaskarżonej decyzji błędu przy obliczaniu grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2018 r. – Fujifilm Recording Media / EUIPO – iTernity (d: ternity)

(Sprawa T-609/18)

(2018/C 445/27)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fujifilm Recording Media GmbH (Kleve, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Härer, C. Schulze, C. Weber, H. Ranzinger i C. Gehweiler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: iTernity GmbH (Fryburg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „d:ternity” – unijny znak towarowy nr 11 152 154

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 czerwca 2018 r. w sprawie R 2324/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- posiłkowo, o stwierdzenie, że należy umorzyć postępowanie;

- obciążenie EUIPO i pozostałego uczestnika postępowania przed Sądem i postępowania przed Izłą Odwoławczą powstałymi kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 i 64 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2018 r. – Gres de Aragón / EUIPO (GRES ARAGÓN)

(Sprawa T-624/18)

(2018/C 445/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Gres de Aragón, SA (Alcalñiz, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Learte Álvarez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GRES ARAGÓN – zgłoszenie nr 16 311 938

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 sierpnia 2018 r. w sprawie R 2269/2017-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, którą odrzucono zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 16 311 938 GRES ARAGÓN dla części towarów i usług objętych zgłoszeniem;
- nakazanie rozpatrzenia wspomnianego zgłoszenia w odniesieniu do całości towarów i usług objętych pierwotnym zgłoszeniem.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2018 r. – mobile.de / EUIPO (Przedstawienie samochodu w dymku tekstowym)

(Sprawa T-629/18)

(2018/C 445/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: mobile.de GmbH (Dreilinden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Lührig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego (Przedstawienie samochodu w dymku tekstowym) – zgłoszenie nr 15 598 931

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 sierpnia 2018 r. w sprawie R 2653/2017-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 49 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 68 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 23 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 68 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 23 ust. 1 lit. e) i art. 22 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2018 r. – Herholz Vertrieb / EUIPO (#)

(Sprawa T-631/18)

(2018/C 445/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Herholz Vertrieb GmbH & Co. KG (Ahaus, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt D. Sprenger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego # – zgłoszenie nr 16 967 267

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie R 445/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL